

Kwaliteit van darren

Het zal niemand verbazen dat uit onderzoek blijkt dat darren die in het larvestadium door de varroamijt worden geparasiteerd van mindere kwaliteit zijn dan darren die onder betere condities opgroeien. Veel onderzoek naar de kwaliteit van darren na varroa-besmetting en gebruik van varroabestrijdingsmiddelen is er niet. Een recent Amerikaans onderzoek levert interessante informatie op.

In het onderzoek heeft men 3 groepen volken gebruikt: 1. Vijf volken met weinig of geen mijten en geen bestrijding met Apistan, 2. vijf volken met geen of weinig mijten en bestrijding met Apistan: twee strips, aan elke kant van de raat waarin de darren werden opgekweekt en 3. vijf volken die zwaar besmet waren met mijten. Uitlopende darren werden met verf gemerkt.

Levensuur van darren in met Varroamijten besmette volken.
(% darren in leven 1,11 of 18 dagen na het uitkomen)

Besmetting	1 dag	11 dagen	18 dagen
weinig mijten, geen Apistan	97	53	37
weinig mijten, wel Apistan	86	43	33
zwaar besmet, geen Apistan	60	33	20

Het onderzoek laat zien dat 97% van de darren uit de onbehandelde volken met weinig mijten één dag na het uitlopen nog in leven was, bij de volken met Apistan was dat 86% en bij de volken met een zware varroa-besmetting was dat 60%. Na 11 dagen was dat respectievelijk 53, 43 en 33%, na 18 dagen 37, 33 en 20%. Darren zijn na ± 12 dagen geslachtsrijp. Het constateren van de vroegtijdige dood van darren uit volken met een flinke varroamijtbesmetting en na blootstelling aan Apistan is het belangrijkste resultaat van dit onderzoek. Voordat de varroamijt zijn verwoestende werk deed, hoefden commerciële koninginnen-telers zich geen zorgen te maken over de bevruchting van hun moeren. De talloze bijenvolken, die in Amerika tot voor kort in het wild leefden, produceerden vele tienduizenden darren. Nu deze verdwenen zijn, moet men zich zorgen maken over de benodigde aantallen darren, want slecht gepaarde koninginnen worden door de bijen snel vervangen. Zich verzekeren van voldoende darren is een essentieel onderdeel van het produceren van een goede kwaliteit moeren voor de handel.

De onderzoekers adviseren het volgende: darren-producerende volken moeten in ruime mate aanwezig zijn. Gebaseerd op de huidige kennis rekent men erop

dat voor één moer ongeveer 60 darren nodig zijn: 20 voor de paring en 40 als reserve wegens een vroege dood of het ten prooi vallen aan insekteneters. Verder moet men vroeg beginnen met de varroa-bestrijding, wat wel eens moeilijk kan zijn wanneer de bedrijfsmatige imkers al heel vroeg moeren wil hebben.

Bron: *American Beejournal*, februari 1999

De Schallomat

In Bijen 7(10): 257 (1998) berichtte ik u over de Schallomat. Een apparaat om met behulp van zeer hoge tonen de varroamijt te doden. Bij het lezen van zoiets wordt een mens nieuwsgierig. Als het werkt is het dé oplossing voor een groot probleem. Het bijenteeltinstituut van de deelstaat Beieren deed een proef met twee grote volken.

Van de twee volken die bij de proef betrokken waren en die 70 meter van elkaar stonden, werd gedurende een week de natuurlijke mijtenval vastgesteld. Vervolgens werd een Schallomat bij een volk ingebouwd en in werking gesteld van 20 augustus tot en met 17 september. Het andere volk diende als controlevolk. Daarna werden de rollen van controle en proefvolk omgedraaid. De aantallen mijten die gedurende deze periode naar beneden vielen lieten geen invloed van de Schallomat zien. De pieptoon die het apparaat produceerde was tot op 15 meter van de stand te horen en deed onaangenaam aan voor het gehoor. In woongebieden is dit apparaat dus niet te gebruiken. Boven het verslag van deze proef werd aangegeven dat een test met twee volken niet voldoende is om gefundeerde uitspraken te doen.

Bron: *ADIZ*, maart 1999

Een zakelijk succes met bijengif

In Nieuw-Zeeland besloten 4 werkloze Russische emigranten hun eigen werk te scheppen. Zij gingen bijengif winnen om het te gebruiken als medicijn en pijnstillers. Ze wonnen prijzen met hun nieuwe manier om het gif te winnen en met hun zakelijke succes. Zij winnen het gif door een glasplaat bovenop de volken te leggen, die ze huren van lokale imkers. Met elektrische schokken worden de bijen geprikkeld, waarna ze in de glasplaat steken. Omdat de angel niet in het glas kan doordringen, komt het gif op de glasplaat. De bijen sterven niet zoals bij andere methoden om het gif te winnen. De glasplaat, nat van het bijengif, wordt gedroogd. Hierna kan het gif eraf geschrapt en verwerkt worden.

Bron: *The New Zealand Beekeeper*, februari 1999